

Β' Γυμνασίου
Πειραματικό Γυμνάσιο Ιωνιδείου Σχολής
ΘΕΜΑ Η φιλία μοιάζει με τα παλιά βιβλία
που τα κάνει πολύτιμα ο χρόνος.

Η Γκλώρια, μια καταξιωμένη συγγραφέας, από Ελληνίδα μητέρα και Ιταλό πατέρα, κάθεται αναπαυτικά στον βελούδινο καναπέ της φορώντας τις ολομέταξες πιζάμες της. Στα γερασμένα χέρια της κρατά ένα κουτί γεμάτο αναμνήσεις. Μέσα έχει άπειρες φωτογραφίες των παιδικών της χρόνων.

Ανοίγει το κουτί διστακτικά και βγάζει μία φωτογραφία στην τύχη. Βλέπει τον εαυτό της και δίπλα της μία καλλίγραμμη κοπέλα με μαύρα μακριά μαλλιά. Είναι η Λώρα, η παιδική της φίλη, η καλύτερή της φίλη, η μοναδική. Το ρολόι από τον μακρύ διάδρομο του διατηρητέου σπιτιού στην Πλάκα, αρχίζει να κτυπά. Μαζί της κτυπά και η καρδιά της Γκλώρια, σε γρήγορους ρυθμούς. Η ώρα είναι δώδεκα τα μεσάνυκτα, και οι εικόνες της ζωής της, αρχίζουν να ξετυλίγονται σαν το μίτο της Αριάδνης. Γοργά αλλά σταθερά.

Τα παιδικά χρόνια, λένε πως είναι τα καλύτερα. Οι αναμνήσεις κρατούν για πάντα. Έτσι πίστευαν και οι δύο φίλες, η Γκλώρια και η Λώρα.

Ήταν δύο κορίτσια που γεννήθηκαν στην Ιταλία, αλλά οι συγκυρίες της ζωής, έφεραν τις οικογένειές τους στην Ελλάδα, σε μία επαρχιακή πόλη. Ούτε η μία, ούτε η άλλη οικογένεια δεν ήταν και τόσο εύπορη. Τα κορίτσια γνωρίστηκαν μια ηλιόλουστη Κυριακή στην εκκλησία. Ήταν και δεν ήταν τότε πέντε χρονών. Οι αθώες τους ματιές που πέταγαν φλόγες, συναντήθηκαν, και από τότε έγιναν αχώριστες. Μεγάλωναν μαζί. Χεράκι-χεράκι, πήγαν με τους γονείς τους να γραφτούν στο νηπιαγωγείο. Τι εμπειρία κι αυτή. Ήταν άγνωστες μεταξύ αγνώστων. Βλέπετε ήταν καινούριες σ' αυτή την πόλη και δεν είχαν προλάβει να κάνουν γνωριμίες. Η κυρία Φλώρα, η νηπιαγωγός, τις υποδέχτηκε με αγάπη και καλοσύνη. Τα υπόλοιπα παιδιά, άρχισαν να τις περιεργάζονται και να κάνουν διάφορες ερωτήσεις.

—Γιατί σε λένε Γκλώρια;

-
- Γιατί σε Λένε Λώρα;
—Τι ονόματα είναι αυτά; Δεν είσαστε Ελληνίδες;
—Από πού ήρθατε;

Μερικά από τα παιδιά μας κοιτούσαν και μας πείραζαν. Εμείς όμως ήμασταν απτόητες. Δεν καταλαβαίναμε τίποτα. Ήμασταν πάντα μαζί. Μας ένωνε ο ιερός δεσμός της φιλίας. Τότε όμως δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε και πολλά πράγματα, γιατί ήμασταν μικρές.

Η χρονιά κυλούσε γρήγορα. Η κυρία Φλώρα, μας ετοίμασε ένα ποίημα, να το πούμε και οι δυο μαζί, την ημέρα που θα έκλεινε το σχολείο.

Η φωτογραφία που κρατώ τώρα στο χέρι μου, το δείχνει ολοφάνερα. Δύο πανέμορφα κοριτσάκια με μακριά μαλλιά, φορώντας η μία ροζ και η άλλη λευκή οργαντίνα, έλαμπαν από χαρά λέγοντας το ποίημα τους.

Το καλοκαίρι δεν πήγαμε διακοπές, όπως άλλωστε και κανένα καλοκαίρι, γιατί τα οικονομικά των γονιών μας, δεν ήταν ανθηρά. Περνούσαμε όμως πανέμορφα οι δυο μας. Κάναμε κούνια, τραμπάλα, παίζαμε μπάλα, παίζαμε με τις κούκλες μας... Δεν θέλαμε περισσότερα. Ήμασταν ευχαριστημένες και με τα λίγα.

Γραφήκαμε στο Δημοτικό. Μεγαλώσαμε βλέπετε ένα χρόνο. Καθίσαμε στο ίδιο θρανίο δίπλα-δίπλα. Φορούσαμε τις μπλε ποδίτσες με το άσπρο γιακαδάκι, και στα μαλλιά μας, έναν άσπρο φιόγκο. Ήμασταν καλές μαθήτριες και οι δύο. Μπορώ να πω οι καλύτερες. Οι συμμαθητές μας, μας ζήλευαν. Γιατί άραγε; Μήπως μας έβλεπαν έτσι κολλημένες τη μία με την άλλη; Άραγε γι'αυτό μας φώναζαν δίδυμες; Νευριάζαμε λίγο γι'αυτό, αλλά δεν τους κρατούσαμε κακία. Στο Δημοτικό γίναμε φίλες με όλα τα παιδιά. Δεν είχαμε όμως αυτό το δέσιμο που υπήρχε μεταξύ μας. Τα χρόνια περνούσαν ξέγνοιστα. Με διάβασμα, τραγούδια και καλές αναμνήσεις. Ο κρίκος της φιλίας μας, γινόταν πιο γερός, πιο δυνατός.

Κρατώ τώρα τη φωτογραφία από την έκτη τάξη. Είχαμε ψηλώσει πολύ. Άρχισαν να διαγράφονται οι καμπύλες στο λυγρόκορμο σώμα μας. Θυμάμαι τότε που ήμασταν στη πρώτη τάξη και τώρα τελειώνουμε. Μου φαίνεται ότι πέρασαν αιώνες. Τώρα τα πρωτάκια, μας φαίνονται νιάνιαρα. Χαιρόμασταν που μεγαλώσαμε.

Η τάξη μας ήταν στον επάνω όροφο. Καθίσαμε κοντά στο παράθυρο, γιατί βλέπαμε τη θέα. Την άνοιξη ήταν πανέμορφα. Η Λώρα ήθελε να καθίσει από τη μέσα μεριά, για να βλέπει από το παράθυρο. Βλέπαμε τον σχολικό αυλόγυρο, τον κήπο που φυτέψαμε εμείς τα παιδιά, και την απέραντη πεδιάδα που ξεπρόβαλε από μακριά και έμοιαζε με ψεύτικη. Φέτος έχουμε και μια καινούργια μαθήτριά στην τάξη μας, τη Μαρία. Ομορφούλα, αλλά ελαφρόμυαλη και μαρτυριάρα. Η Γκλώρια έκανε αυτό, η Λώρα έκανε εκείνο... Ούτε η δασκάλα μας δεν τη χώνευε. Έριχνε τις μαχαιριές της πίσωπλατα, και μετά έκανε τη μισοκακόμοιρη, κάτω από το αυστηρό βλέμμα της κυρίας Μυρτώς. Τα αγόρια δεν ήθελαν ούτε να την ξέρουν. Η Λώρα δεν την ήθελε για παρέα, γι' αυτό και η Μαρία περνώντας από μπροστά μας, έκανε άγαρμπους μορφασμούς. Ήταν λίγο κακομαθημένη. Η δασκάλα μας όμως ήταν πολύ αυστηρή και δεν ανεχόταν κάτι τέτοια. Μας έβαζε τιμωρίες και μας έβγαζε έξω από την τάξη. Απεχθανόταν την κοροϊδία και την ανένδρα.

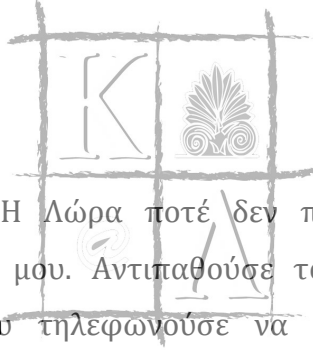
—Πρέπει να είσαστε όλοι φίλοι, μας έλεγε καθημερινά. Μεγαλώσατε και πρέπει να είσαστε υπεύθυνα άτομα. Του χρόνου θα πάτε στο Γυμνάσιο. Να είσαστε σοβαροί.

—Κοιτάξτε τις δυο φίλες και μας έδειχνε με ένα μεγάλο χάρακα. Η φιλία είναι ιερός δεσμός και πρέπει να διαπνέεται από αγάπη, εμπιστοσύνη και αλληλοβοήθεια. Ο καλός φίλος φαίνεται στη δοκιμασία.

Σοφή γυναίκα αλλά και όμορφη. Την ξεχωρίζω στη φωτογραφία ανάμεσα στα παιδιά, που στέκεται αγέρωχα σαν κυπαρίσσι, σε μια εκδρομή που είχαμε πάει μαζί της, κι ένα δάκρυ κυλά στα μάτια μου. Έτσι πέρναγε ο καιρός, σαν το νερό στ' αυλάκι.

Στο Γυμνάσιο διασκορπιστήκαμε οι περισσότεροι. Δυο τρία παιδιά πήγαν στην Αθήνα, άλλοι πήγαν σε άλλη πόλη, μερικά σταμάτησαν το σχολείο για να βοηθούν τους γονείς τους στα χωράφια, μερικά έμειναν μαζί μας ως την τελευταία τάξη. Δεν με πείραζε τίποτα απ' όλα αυτά, ιδιαίτερα, αρκεί που είχα δίπλα μου τη Λώρα.

Διαβάζαμε πολύ και συστηματικά. Θέλαμε να γίνουμε καλύτερα άτομα από τους γονείς μας. Θέλαμε να προοδέψουμε. Εγώ ήθελα να γίνω συγγραφέας. Το όνειρο της Λώρας, ήταν να γίνει αεροσυνοδός.

Ζούσαμε αρμονικά. Η Λώρα ποτέ δεν περίμενε πολλά από εμένα. Χαιρόταν με την επιτυχία μου. Αντιπαθούσε τους ίδιους ανθρώπους που αντιπαθούσα κι εγώ. Μου τηλεφώνουσε να δει τι κάνω. Μου μάζευε αποκόμματα από τις εφημερίδες για την εργασία μου. Μου τάζε τη γάτα μου όταν είχα δουλειά. Δεν ανακατευόταν στη ζωή μου. Το σημαντικότερο όμως, ήταν ότι βρισκόταν πάντα κοντά μου. Μου ήταν απολύτως απαραίτητη. Το τηλεφώνημά της, η τυχαία συνάντηση στην αγορά το Σάββατο, το πέρασμα από το σπίτι μου, μια μικρή αναπάντεχη έκπληξη, πρόσθετε λίγη μαρμελάδα στο καθημερινό μου ψωμί. Όταν ξέρεις πως κάπου υπάρχει ένας φίλος, αντέχεις τα πάντα. Τη σύγχυση, τη μοναξιά, την αρρώστια, την αποτυχία.

Το διάβασμα συνεχιζόταν με γρήγορους ρυθμούς. Πηγαίναμε και σε ένα φροντιστήριο με το κτελ, μισή ώρα διαδρομή από το σπίτι μας. Βλέπετε ετοιμαζόμαστε για την τελική φάση της ζωής μας, τις εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο.

Μια φωτογραφία σε μεγέθυνση, ξεπηδά μέσα από το κουτί. Είναι από την εκδρομή των τελειοφοίτων. Να ο Θανάσης, ο Γεράσιμος, η Αρετή... Αλήθεια τι να κάνουν όλα αυτά τα παιδιά; Τι να έχουν απογίνει άραγε; Και οι δυο χάριτες εγώ και η Λώρα. Τα μαλλιά μας ανεμίζουν από τον αέρα και η ομορφιά και η λάμψη μας, κάνει την ξεθωριασμένη από το χρόνο φωτογραφία πιο φωτεινή, πιο λαμπερή.

Φτάσαμε στην τελική ευθεία. Η πρώτη μέρα των εξετάσεων. Βρισκόμαστε και οι δυο στην Αθήνα. Μένουμε στις θείες μας, εδώ και μια εβδομάδα. Φοβισμένες και οι δυο σε μια ξένη πόλη, πιασμένες χέρι-χέρι, πήγαμε να γράψουμε το πρώτο μάθημα. Μπήκαμε στις τάξεις ευχόμενες η μία στην άλλη καλή επιτυχία. Μετά από δύο ώρες βρεθήκαμε στο σημείο του ραντεβού με πανηγυρισμούς και γέλια. Με τον ίδιο ρυθμό πέρασαν και οι επόμενες μέρες. Γράψαμε τέλεια. Η τύχη ήταν μαζί μας. Την ημέρα των αποτελεσμάτων, πάλι πιασμένες χέρι-χέρι, πήγαμε για να δούμε το όνειρό μας να γίνεται πραγματικότητα. Περάσαμε! Περάσαμε! Φωνάξαμε και οι δυο μαζί με ένα στόμα. Ο στόχος μας πέτυχε! Καμιά όμως δεν ήξερε τι μας επεφύλασσε η τύχη. Καμιά δεν ήξερε τι θα συνέβαινε αργότερα.

Εγκατασταθήκαμε στην Αθήνα και νοικιάσαμε ένα σπίτι. Τώρα είμαστε συγκατοικοί. Ήταν υπέροχα. Ποιος θα το φανταζόταν αυτό. Ποιος θα πίστευε

ότι αυτό το δώρο που μου χάρισε ο Θεός -τη φιλία μας-, θα μας ένωνε μέρα με τη μέρα πιο πολύ. Η φιλία μας, έκανε τον αγώνα της ζωής μας και της πορείας μας στις αδιάκοπες ανηφοριές μέσα στο άγνωστο, να φαίνονται ψίχουλα στον ωκεανό. Τόσο ασήμαντα πράγματα που ούτε καν μας προβλημάτιζαν.

Τα φοιτητικά μας χρόνια, ήταν ένας αδιάκοπος αγώνας. Κι όμως σαν δυο καλές καπετάνισσες οδηγούσαμε με σιγουριά το πλοίο μας στο λιμάνι του προορισμού. Θέλαμε να φτάσουμε στο τέρμα νικητές, να γνωρίσουμε την επιτυχία, κι οι δυο μαζί χέρι-χέρι.

Γνωρίσαμε πολλούς φίλους. Συμφοιτητές, φοιτητές από άλλες σχολές. Διασκεδάσαμε, πηγαίναμε εκδρομές, γνωρίσαμε τον έρωτα. Δυο μελαχρινά αγόρια, τον Κώστα και τον Βασίλη, σαν τα κρύα τα νερά. Δεν κράτησε όμως για πολύ, γιατί εμείς οι δυο είχαμε μάθει διαφορετικά, δεν χωρούσαν τρίτοι ανάμεσά μας.

Αυτή εδώ, είναι η φωτογραφία από την απονομή των πτυχίων. Ο στόχος μας πραγματοποιήθηκε. Η αποστολή μας εξετελέσθη. Μετά από τόσους αγώνες και βάσανα, που καιροφυλακτούσαν και μας απειλούσαν, κατορθώσαμε μαζί με μόνο ισχυρό όπλο τη φιλία μας, να γίνουμε αυτό που τόσα χρόνια ονειρευόμαστε.

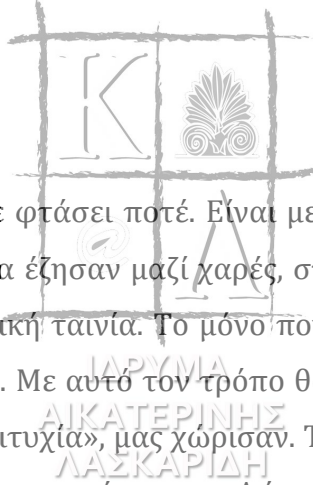
Ο καιρός κυλούσε και οι δυο μαζί ψάχναμε απεγνωσμένα για δουλειά.

Όλα αυτά τα χρόνια που φοιτούσα στο Πανεπιστήμιο, έγραφα αδιάκοπα νουβέλες και μυθιστορήματα. Είχα γεμίσει ένα τεράστιο συρτάρι.

Ένας εκδότης μου ζήτησε να διαβάσει τη δουλειά μου. Έμεινε ενθουσιασμένος. – Θα σε στείλω στην Αμερική, μου είπε. – Θα γίνεις μια καταξιωμένη συγγραφέας. Και αυτή θα είναι η αρχή.

Η Λώρα βρήκε δουλειά ως ιπτάμενη πιλότος σε μια ξένη εταιρεία. Θα πετούσε με τα φτερά της και θα γνώριζε όλο τον κόσμο. Ήρθε η στιγμή που θα έπρεπε να τραβήξουμε το δρόμο μας. Θα ζούσαμε σε ξεχωριστά μέρη, σε διαφορετικό σπίτι, η κάθε μία θα έκανε τη δική της οικογένεια. Ο όρκος της παντοτινής φιλίας που είχαμε δώσει από μικρά παιδιά, ίσως έσβηνε για πάντα.

Η μέρα του αποχωρισμού δεν άργησε. Δυστυχώς έπρεπε να αποχωριστεί η μία την άλλη. Έπρεπε να πραγματοποιήσουμε τους στόχους μας και τα όνειρά μας. Μαζεύαμε τα πράγματά μας, καθώς τα δάκρυα ξεπηδούσαν από τα μάτια μας σαν πίδακες. Είχαμε την αίσθηση πως δεν θα ξαναβλεπόμασταν ποτέ. Αυτή

η μέρα δεν θα ήθελα να είχε φτάσει ποτέ. Είναι μεγάλο το αντίο. Και πιο πολύ για δυο φίλες που για χρόνια έζησαν μαζί χαρές, στενοχώριες και λύπες. Η ζωή μας ήταν μια κινηματογραφική ταινία. Το μόνο που μπορούσε να μας συνδέσει τώρα, ήταν η αλληλογραφία. Με αυτό τον τρόπο θα μαθαίναμε τα νέα μας. Μια αγκαλιά και η λέξη «καλή επιτυχία», μας χώρισαν. Τίποτε άλλο δεν μπορούσε να βγει από τα χείλη μας, την ώρα που άφηνα τη Λώρα πίσω μου στο αεροδρόμιο.

Κρατούσαμε και οι δυο στα χέρια μας μια αναμνηστική φωτογραφία από έναν πλανόδιο φωτογράφο, που μας έβγαλε εκείνη τη στιγμή.

Το αεροπλάνο πετούσε σαν φτερό στον αέρα και πίσω του άφησε μόνο συντρίμια στις καρδιές μας.

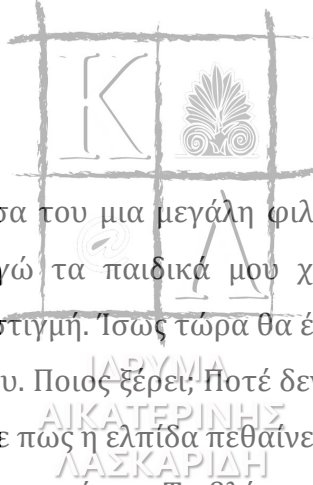
Φεύγω και σε παίρνω μαζί μου. Παίρνω μαζί μου το θολό σου βλέμμα και τα ζεστά σου δάκρυα. Σκέφτηκε η Λώρα. Σ'αγαπώ. Ποτέ δεν θα σε ξεχάσω.

Το πρώτο γράμμα δεν άργησε να φτάσει. Η Λώρα ήταν ενθουσιασμένη με τα ταξίδια της. Μου έγραφε τις εντυπώσεις της από τα μέρη που επισκεπτόταν, και για τα καινούρια ρούχα που αγόραζε.

Εγώ έγραφα το καινούριο βιβλίο μου. Όλα τα βιβλία μου, ήταν με θέμα τη φιλία. Με αυτό το ρυθμό, κυλούσαν οι μήνες και τα χρόνια και για τις δυο μας. Δεν είχαμε συναντηθεί ακόμα. Το τελευταίο γράμμα της Λώρας με πληροφορούσε ότι θα παντρευόταν ένα εξαιρετικό παλικάρι που ήταν ναυτικός. Δυστυχώς μια βασική επέμβαση που θα έκανα στο νοσοκομείο, με κράτησε μακριά από το γάμο της καλύτερης μου φίλης. Της έστειλα ένα καταπληκτικό δώρο. Δεν έλαβα όμως καμία απάντηση. Η αγωνία άρχισε να με κυριεύει. Τι να συμβαίνει άραγε; Ο καιρός περνούσε και η αλληλογραφία μας σταμάτησε. Τα γράμματα που της είχα στείλει γύρισαν πίσω. Άρχισα να ανησυχώ, όμως δεν μπορούσα να κάνω τίποτα.

Με τον καιρό γνώρισα κι εγώ κάποιον και τον παντρεύτηκα. Περνούσαμε καλά μαζί, όμως το μυαλό μου Δε σταμάτησε να σκέφτεται τη Λώρα. Όταν έφτασα 40 χρόνων, σε ένα τροχαίο έχασα το σύντροφό μου. Φαίνεται ότι έτσι έχει ορίσει η μοίρα. Πρώτα να χάσω τη φίλη μου και μετά τον άντρα μου. Η ζωή μου κυλούσε ήρεμα. Έγραφα αδιάκοπα βιβλία, ταξίδευα λόγω της δουλειάς μου, γνώριζα ανθρώπους.

Τώρα το μόνο που μου είχε απομείνει είναι αυτό το κουτί. Το κουτί με τις φωτογραφίες και τα λιγοστά γράμματα της Λώρας. Αυτό το κουτί δεν ήθελα να

το ανοίξω ποτέ. Έκρυβε μέσα του μια μεγάλη φιλία. Ήταν γεμάτο αναμνήσεις που με έκαναν να νοσταλγώ τα παιδικά μου χρόνια και τη φίλη μου. Τη σκεφτόμουν διαρκώς, κάθε στιγμή. Ίσως τώρα θα έπρεπε να ήμασταν μαζί. Ποτέ όμως Δε χάνω την ελπίδα μου. Ποιος ξέρει; Ποτέ δεν είναι αργά. Κάποια μέρα θα συναντηθούμε. Άλλωστε λένε πως η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία.

Η ώρα πέρασε με τις αναμνήσεις. Τα βλέφαρα της Γκλώριας βάρυναν από την κούραση και την εξάντληση. Ο γλυκός ύπνος δεν άργησε να έρθει.

Το απόγευμα της άλλης μέρας, στο δίπλα ακριβώς σπίτι με το δικό μου, έβλεπα να υπάρχει κάποια ανησυχία. Είχαν ετοιμασίες, καθάριζαν, έφερναν γλυκά. Ίσως έχουν κάποια γιορτή, σκέφτηκα. Κατέβηκα στον κήπο να κόψω δυο λουλούδια. Τότε ήταν που τη συνάντησα. Χαιρετηθήκαμε. Κάπου είχα ξαναδεί αυτό το βλέμμα, αυτό το χαμόγελο. Για μια στιγμή νόμισα ότι την ξαναβρήκα.

Όταν έκλεισε την πόρτα της, πήγα προσεκτικά να δω τι γράφει το κουδούνι. Ένα άγνωστο επίθετο. Δε μου έλεγε τίποτα. Κι όμως κάτι αισθάνθηκε κι αυτή, σκέφτηκα.

Με αυτά τα ερωτηματικά, πέρασα μια εβδομάδα. Την έβλεπα καθημερινά και τη χαιρετούσα με καλοσύνη. Ένα απόγευμα με κάλεσε σπίτι της για τσάι.

Η καρδιά μου σκίρτησε καθώς κτυπούσα το κουδούνι της κρατώντας ένα κουτί σοκολατάκια.

Καλησπέρα, της είπα.

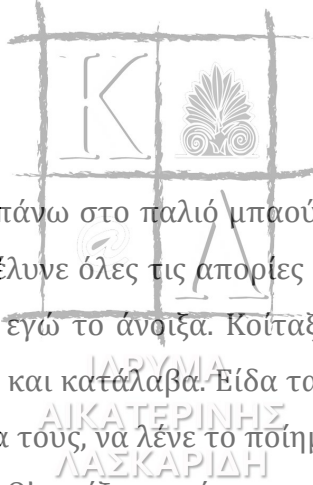
Καλησπέρα, μου απάντησε όλο ευγένεια.

Κουβέντα στη κουβέντα, άρχισε να μου λέει για τη ζωή της. Ο άντρας της ήταν ναυτικός, αλλά τον έχασε σε ένα ναυάγιο. Ζούσε με τα δυο της παιδιά. Ο γιος της ήταν παντρεμένος, κι είχε κι ένα εγγονάκι από αυτόν.

—Την περασμένη εβδομάδα που έβλεπες τις ετοιμασίες, μου είπε, είχα τα γενέθλιά μου. Έγινα 50 χρονών.

Δεν είναι δυνατόν, σκέφτηκα. Έχουμε την ίδια ηλικία. Λες να είναι η Λώρα;

Κάτι μου θύμιζε. Γίναμε φίλες. Φίλες, τρόπος του λέγειν. Καμιά από τις δυο μας δεν πίστεψε ποτέ ότι η φιλία θα μπορούσε να αντικαταστήσει την πρώτη φιλία, την πραγματική. Ποτέ δεν φανταστήκαμε ότι μετά από 25 ολόκληρα χρόνια, θα ξανασυναντιόμαστε. Καμιά δεν είχε γνωρίσει την άλλη.

Τότε είδα το κουτί, επάνω στο παλιό μπαούλο. Ήταν το ίδιο κουτί με το δικό μου. Αυτό το κουτί θα έλυγε όλες τις απορίες μου. Όση ώρα χρειαζόταν να μου φέρει ένα ποτήρι νερό, εγώ το άνοιξα. Κοίταξα με γουρλωμένα μάτια την πρώτη-πρώτη φωτογραφία, και κατάλαβα. Είδα τα δυο μικρά κοριτσάκια με τη ροζ και την άσπρη οργαντίνα τους, να λένε το ποίημα. Ήμουν εγώ και η Λώρα. Η καρδιά μου πήγε να σπάσει. Θ'αντέξω αυτή τη συγκίνηση; Τώρα που τη βρήκα δεν θέλω να την ξαναχάσω.

Όταν επέστρεψε στο σαλόνι, έπεσα στην αγκαλιά Της, και τα δάκρυά μου έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια μου.

—Λώρα, της είπα. Είμαι η Γκλώρια. Μετά από τόσα χρόνια η μοίρα μας ένωσε ξανά. Περάσαμε λύπες και άσχημες στιγμές. Τώρα όμως ήρθε η χαρά. Ποιος θα το πίστευε! Τα πρόσωπά μας έλαμψαν από χαρά. Αποφασίσαμε να ζήσουμε μαζί στο ίδιο σπίτι. Η φιλία μας ήταν αγνή και αληθινή. Δεν έσβησε ποτέ. Ούτε από την απόσταση, ούτε από το χρόνο, από τον πόνο ή από τη σιωπή. Ρίζωσε πιο βαθιά. Κι από αυτά τα πράγματα, άνθισε ξανά. Τώρα έγινε πιο δυνατή. Ωρίμασε λόγω των χρόνων, σαν το παλιό καλό κρασί. Από δω και πέρα, θα ζουν μαζί, μέχρι να φύγουν από τη ζωή. Μαζί θα ζήσουν και θα πεθάνουν.

Βλέπετε η φιλία μοιάζει με τα παλιά βιβλία που τα κάνει πολύτιμα ο χρόνος. Τα βιβλία όσο κι αν μένουν στο ράφι, ποτέ Δε θα ξεχαστεί το περιεχόμενο και η αξία τους.

Έτσι και η φιλία. Αντιπροσωπεύει την ωραιότερη και σπανιότερη αξία στην αγαθοποιό ανάπτυξη των ανθρωπίνων σχέσεων.

Όπως λέει και ο ΠΑΜ ΜΠΡΑΟΥΝ «Φίλος είναι ένας άνθρωπος με τον οποίο τολμάς να είσαι ο εαυτός σου».